

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **L. B.**
bytem S. 72, X S.
zastoupený advokátem JUDr. Denisem Mitrovičem
sídlem Mírové náměstí 274, 517 21 Týniště nad Orlicí

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2018, č. j. KUOK 28823/2018, ve věci
přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Shora citovaným rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh (dále jen „městský úřad“) ze dne 11. 9. 2017, č. j. 2016/2723/DO-MUZB-30.
2. Žalovaný změnil rozhodnutí městského úřadu tak, že žalobce byl uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“).
3. Tohoto přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 12. 9. 2016 v 7.32 h při řízení motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, RZ X, s nákladním přívěsným vozíkem KNP 250 AW, RZ X, na km 69,633 pozemní komunikace II. třídy č. 315, ulice Československé armády v obci Zábřeh, ve směru jízdy od vlakového nádraží k centru obce

Zábřeh, u prodejny Penny Market, nejel při pravém okraji vozovky a nereagoval na služební vozidlo Policie ČR tov. zn. Škoda Octavia, RZ X, jedoucí v protisměru a přesahující částečně bočně do jeho jízdního pruhu (dále jen „policejní vozidlo“), přičemž došlo k bočnímu střetu těchto vozidel a na policejním vozidle vznikla hmotná škoda, která byla policistou odhadnuta asi na 40 000 Kč a na vozidle žalobce vznikla škoda ve výši asi 20 000 Kč. Tímto jednáním žalobce porušil § 11 odst. 1 a § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Žalovaný změnil rozhodnutí městského úřadu tak, že ponechal ve výroku rozhodnutí pouze přestupek spočívající v porušení povinnosti jet při pravém okraji vozovky, vypustil z výroku přestupek spočívající ve způsobení dopravní nehody a snížil pokutu o 200 Kč, ve zbylé části odvolání zamítl.

4. **Žalobce v žalobě** namítal, že žalobce byl změnou výroku rozhodnutí městského úřadu žalovaným krácen na svých právech, protože nemohl proti takto provedené změně brojit odvoláním.
5. Měl-li žalovaný za to, že žalobce byl nově obviněn toliko z porušení § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu, pak tomu neodpovídal výrok žalobou napadeného rozhodnutí (viz strana 3 napadeného rozhodnutí). Žalobce byl totiž i po změně rozhodnutí městského úřadu uznán vinným za vznik dopravní nehody. Co do popisu skutku k žádné změně nedošlo. Jinými slovy ani po změně rozhodnutí městského úřadu nebylo vyvráceno tvrzení žalobce, že ke vzniku dopravní nehody došlo jednáním řidiče policejního vozidla, který nedůvodně a v rozporu s pravidly silničního provozu najel do protisměrného jízdního pruhu a narazil do protijedoucího vozidla. Sám žalovaný odůvodňuje protiprávní jednání policisty konstatováním na straně 9 napadeného rozhodnutí, že *„vozidlo užívalo v době vzniku dopravní nehody právo přednosti v jízdě, což potvrdilo i chování účastníků provozu“*. Ani sám žalovaný nezdůvodnil, jakým jednáním žalobce došlo ke střetu vozidel.
6. Žalovaný ignoroval povinné znaky přestupku (jednání, následek a příčinný vztah mezi jednáním a následkem). Svým postupem žalovaný upřel žalobci právo na spravedlivý proces – přehlédl žalobcem předložené důkazy, zejména odborné vyjádření znalce, podle kterého řidič policejního vozidla nebyl nucen přijíždět do protisměrného jízdního pruhu.
7. Za absurdní považoval žalobce s ohledem na změnu skutku i změnu výše pokuty, tedy faktické ponížení o 200 Kč.
8. Pokud žalovaný konstatoval na straně 6 napadeného rozhodnutí, že *„výrok o vině je nepřezkoumatelný“* pro nedostatek skutkových důvodů, pak měl rozhodnutí městského úřadu zrušit a věc vrátit k novému projednání nebo rozhodnutí zrušit a řízení zastavit, neboť výrok je základem a nejdůležitější částí rozhodnutí.
9. Žalovaný upřel žalobci právo na obhajobu tím, že ignoroval žalobcem předložené fotografie, které prokázaly, že v daném místě skutečně existují zvláštní okolnosti, které brání řidiči jet při samém okraji vozovky, a to nesjízdnost vozovky z důvodu jejího technického stavu. To prokázaly předložené fotografie stejně jako to, že i ostatní řidiči v daném místě nejezdí těsně při pravém okraji, včetně řidiče autobusu. Proti tomu žalovaný svoji spekulaci o *„nejetí“* při pravém okraji vozovky dovodil hypotézou o řidiči vozidla Škody Fabia a vlastním znaleckým zkoumáním širě jízdních pruhů, vycházejícím z pořízeného videozáznamu.
10. Dále žalovaný upřel žalobci právo na spravedlivý proces tím, že neprovedl výsledky znalce a svědků, které navrhoval žalobce. Úřední záznam nelze použít jako důkaz. Není pravdivé

tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí, že na podporu svého tvrzení žalobce neoznačil žádné důkazy. Žalobce navrhoval výslech policistů, kteří jeli v policejním vozidle, policistů vyšetřujících dopravní nehodu a všech, kteří se účastnili vyšetřování nehody na místě. Toto žalobce navrhoval dne 24. 5. 2017 a dne 26. 7. 2017, jak je zaznamenáno v protokolech o ústních jednáních.

11. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobní námitky jsou obsahově totožné s odvolacími námitkami a s těmi se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal. Žalobce neuvedl, co mělo být jím navrhovanými důkazy prokázáno. Podle žalovaného lze stěží výpověďmi svědků zvrátit jedinečný důkaz, kterým byl videozáznam pořízený z policejního vozidla. Z odborného vyjádření Ing. M. M. ze dne 18. 11. 2017 je patrné, že se podrobně věnoval způsobu jízdy policejního vozidla, avšak absentoval zde závěr o trajektorii jízdy žalobce, tedy zda jel či nikoliv při pravém okraji pozemní komunikace. Ing. M. M. se v odborném vyjádření navíc vyslovuje k právní otázce, zda byl policista oprávněn či nikoliv využít zvukového a světelného výstražného znamení, což mu nepřísluší.
12. **Žalobce v replice** namítl, že z pořízeného videozáznamu je zřejmé, že nehodu zavinil řidič policejního vozidla. Nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav.
13. **Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
14. Soud zjistil ve vztahu k souzené věci **ze správního spisu**, že průběh nehody je součástí videozáznamu z přední a zadní kamery policejního vozidla a dále je popsán v oznámení přestupku, protokole o nehodě, čtyřech úředních záznamech spolujezdců v policejním vozidle v době nehody a v úředním záznamu o zjištění z kamerového záznamu. Součástí správního spisu jsou fotodokumentace místa těsně po nehodě, obou vozidel a mapy místa nehody s vyznačením postavení vozidel a místa jejich střetu.
15. Součástí spisu je dále videonahrávka vyjádření žalobce k nehodě bezprostředně po ní, kdy žalobce zejména uvedl, že nestihl zareagovat na výstrahu a jízdu policejního vozidla, že ho neviděl.
16. Z výpisu z karty řidiče soud zjistil, že žalobce má šest záznamů, včetně zákazu řízení uloženého soudem, z toho jeden záznam je z roku 2016 (překročení nejvyšší povolené rychlosti), ostatní jsou z let 2005 – 2012.
17. Ve své výpovědi žalobce dne 19. 12. 2016 uvedl, že zvukové znamení policejního vozidla neslyšel, přitom neměl puštěné ani rádio, viděl jen světelnou výstrahu. Podle žalobce policejní vozidlo bylo 30 cm za středovou dělicí čarou a mělo dostatečný prostor k tomu, aby se vešlo mezi vozidlo žalobce a předjížděné vozidlo.
18. Rozhodnutí městského úřadu o přestupku ze dne 19. 12. 2016 žalovaný zrušil.
19. Policista O. Ch., řidič policejního vozidla, ve své svědecké výpovědi dne 24. 5. 2017 uvedl, že výstražné zařízení zapnul, aby řešil zjištěný přestupek řidiče ob jedno vozidlo před ním, který držel za jízdy mobilní telefon, a že nehodu zavinil žalobce, že v kázeňském řízení Policie ČR zastavila řízení v jeho věci o nehodě i užití výstražných zařízení, a to i na základě znaleckého posudku Ing. I. K. Žalobce jel proti policejnímu vozidlu několik

sekund a svědek počítal s tím, že se mu vyhne více vpravo. K dotazům zástupce žalobce svědek uvedl, že ke střetu vozidel došlo asi 10 – 20 cm od středu vozovky. Zástupce žalobce navrhl výslech policistů – spolujezdců, policistů, kteří vyšetřovali nehodu v kázeňském řízení a posudek nezávislého znalce, který dodá.

20. Podle **posudku znalce Ing. I. K.**, znalce mj. z oboru doprava, ze dne 23. 1. 2017, zpracovaného pro Policii ČR v rámci řízení o přestupku řidiče policejního vozidla, bylo při zpracování posudku užito shora popsáné dokumentace a simulačního programu V-crash. Podle znalce dokumentace byla velmi podrobná, nehodu zaznamenaly přední a zadní kamery v policejním vozidle, a proto byly podklady pro zjištění průběhu nehody velmi vypovídající a skutkové závěry přesné. Znalec určil, že rychlost vozidla žalobce byla 50 km/h a rychlost policejního vozidla 71 km/h. Policejní vozidlo přejelo do protisměru asi o 0,5 m a vozidlo žalobce s přívěsným vozíkem **jelo od pravého okraje vozovky minimálně 1,9 m** (bod 2.42 posudku), vozidlo žalobce nejelo objektivně při pravém okraji vozovky, ani k tomuto pravému okraji nenajíždělo (bod 2.431 posudku). Žalobce mohl podle videozáznamu spatřit policejní vozidlo minimálně 4 – 5 s před střetem, jel u středové čáry, vzdálen od pravého okraje vozovky minimálně 1,9 m a měl možnost jet při pravém okraji vozovky nebo ve středu svého jízdního pruhu a mohl, aniž by uhýbal, zabránit nehodě. Není otázkou technického posouzení, zda policejní vozidlo mělo jet při pravém okraji vozovky.
21. Zástupce žalobce se dne 26. 7. 2017 seznámil s celým správním spisem, převzal jeho kopie, trval na výslechu navržených svědků, uvedl, že technický stav vozovky neumožňoval žalobci jet při pravém okraji, že k tomu doloží fotografie, a k dotazu městského úřadu, proč žalobce nereagoval na policejní vozidlo, jeho zástupce uvedl, že podle posudku žalobce policejní vozidlo sice mohl spatřit, ale nespapřil.
22. **Městský úřad rozhodnutím ze dne 11. 9. 2017** uznal žalobce vinným z přestupků podle § 11 odst. 1 (porušení povinnosti jet vpravo) a § 47 odst. 1 (dopravní nehoda) zákona o silničním provozu, uložil mu pokutu 2 000 Kč a zaplacení náhrady škody Policii ČR ve výši 32 096 Kč.
23. Městský úřad vycházel především z videozáznamů z kamer v policejním vozidle a uvedl, že zvláštní světelné a zvukové výstražné zařízení bylo podle záznamu zapnuté asi 10 sekund před střetem, v době, kdy policejní vozidlo začalo předjíždět kolonu vozidel jedoucích před ním a řidiči jedoucí v protisměru policejnímu vozidlu tuto jízdu umožnili tím, že najeli k pravému okraji vozovky a zpomalili rychlost jízdy. Takto policejní vozidlo předjelo vozidlo před ním a bez toho, aby měnilo směr jízdy, se dále bezpečně vyhnulo třem protijedoucím vozidlům. Za nimi jelo vozidlo žalobce, které jelo bezdůvodně ve větší vzdálenosti od pravého okraje vozovky, a to levým předním obrysem v blízkosti dělicí čáry, u středu vozovky. Žalobce na jízdu policejního vozidla „*žádným způsobem adekvátně nereagoval*“ tak, aby umožnil bezpečný průjezd a těsně před střetem začal najíždět ještě blíže středu vozovky, kde došlo ke střetu obou vozidel.
24. Městský úřad posoudil, že z videozáznamu je patrné, že žalobce mohl a měl registrovat jízdu vozidla s právem přednosti již asi 5 s před střetem. Podle městského úřadu bylo otázkou, proč žalobce za tuto dobu nebyl schopen najet k pravému okraji vozovky a vyhnout se policejnímu vozidlu. Žalobce se ve správním řízení k této otázce adekvátně nevyjádřil a při podání vysvětlení ihned po nehodě pouze uvedl, že nestačil na tuto situaci zareagovat. Teprve až při ústním jednání dne 19. 12. 2016 žalobce k příčině dopravní nehody uvedl, že podle jeho názoru mělo policejní vozidlo dostatečný prostor k tomu, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

se vešlo mezi žalobcovo a předjížděné vozidlo. Dne 24. 5. 2017 k výsledku řídiče policejního vozidla žalobce uvedl, že vyhnout se mělo policejní vozidlo, jehož řidič na rozdíl od žalobce by měl být na tyto situace připraven. Městský úřad uzavřel, že zásadní vypovídající hodnotu má pro posouzení věci videozáznam, ze kterého je zřejmé, že žalobce oproti ostatním vozidlům jedoucím před ním v téže směru jízdy adekvátně nereagoval na dopravní situaci, tj. na jízdu vozidla s právem v přednosti v jízdě.

25. Jako další podklad rozhodnutí sloužil posudek znalce Ing. I. K., který shodně potvrdil, že žalobce nejel při pravém okraji vozovky, jel od něj ve vzdálenosti 1,9 m a střetu by zabránil, i kdyby jel jen ve středu svého jízdního pruhu, a z neznámých důvodů nereagoval na policejní vozidlo. Žalobce se svým vozidlem a přívěsným vozíkem najížděl těsně před střetem ke středové čáře, což potvrzuje fotografie č. 11 v posudku. Zjištěný skutkový stav podpořila dále výpověď řidiče policejního vozidla.
26. Návrhy na další dokazování městský úřad odmítl, protože na základě videozáznamu byl zjištěn skutkový stav bez pochybností. Policie ČR řízení o přestupku řidiče policejního vozidla zastavila, protože projednáváný skutek nebyl přestupkem. Navíc projednání skutku řidiče policejního vozidla nespadá do kompetence městského úřadu. Navrhované výsledky dalších policistů shledal městský úřad jako nadbytečné a neúčelné, protože průběh nehody byl zaznamenán na přední a zadní kameře, které byly umístěny v policejním vozidle a zaznamenaly průběh nehody, jízdy policejního vozidla i užití výstražných zařízení. Užití výstražných zařízení je oprávněna zkoumat Policie ČR, nikoli městský úřad a tato skutečnost nemá vliv na projednávané přestupky.
27. K předložení oponentního posudku ponechal městský úřad dostatečně dlouhou dobu i přesto, že videozáznamy objasnily skutkový stav dostatečně. Zástupce žalobce nepředložil městskému úřadu ani další znalecký posudek, ani další navrhované důkazy – fotografie vozovky. Tyto fotografie by stěží mohly zvrátit stav vozovky zjištěný z videozáznamu a fotografií pořízených bezprostředně po nehodě, které jsou součástí správního spisu (zejména snímky č. 2 a 8). Na fotografiích je vidět, že na vozovce nebyly v době nehody žádné závažné závady, které by bránily jízdě při pravém okraji vozovky. To, že se žádným místům při pravém okraji vozovky nebylo nutné vyhýbat, svědčí i jízda ostatních vozidel projíždějících místem nehody těsně před jejím vznikem.
28. **Žalobce v odvolání** poukázal na přiložené odborné posouzení Ing. M. M. ze dne 18. 11. 2017, podle kterého nemuselo policejní vozidlo přejíždět do protisměru a mohlo nehodě zabránit, nedbalo potřebné opatrnosti. V případě pochybností by měl městský úřad vyslechnout Ing. M. M. Zůstaly nezodpovězeny otázky, které vozidlo bylo pronásledováno policejním vozidlem. Mezi jednáním žalobce a vznikem nehody není příčinný vztah. Nebylo zjištěno, proč se ztratil videozáznam s podáním vysvětlení řidiče policejního vozidla po nehodě. Nebyla naplněna objektivní ani subjektivní stránka přestupku. K odvolání žalobce doložil fotografie, které měly prokázat nesjízdnost pravého okraje předmětné vozovky.
29. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** zdůvodnil zúžení předmětu řízení na přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu tak, že výpověď řidiče policejního vozidla je v rozporu s pořízeným videozáznamem ze služebního policejního vozidla a že jsou zde pochybnosti ohledně užití výstražné signalizace u policejního vozidla. Na záznamech z kamery v policejním vozidle není vidět vozidlo ob jedno před policejním vozidlem a jeho řidič, který telefonuje. V souladu se zásadou *in dubio pro reo* nebylo možné vynutit na žalobci, který jel ve svém jízdním

Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

pruhu, ve vztahu k policejnímu vozidlu, aby odpovídal za přestupek podle § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu, k jehož formálnímu naplnění by bezesporu došlo v případě odlišných skutkových okolností, kdy by byl jinak žalobce povinen právo přednosti v jízdě u vozidel bezpečnostních složek ctít a dodržovat. Žalovaný měl pochybnosti o užití výstražné signalizace, a proto ve výroku o skutku ponechal pouze jednání, které je žalobci kladeno za vinu zcela oprávněně a v souladu se zjištěným skutkovým stavem věci. Proto také žalovaný snížil pokutu o 200 Kč, protože se žalobce na vzniku dopravní nehody spolupodílel, a to jednáním, které je mu kladeno za vinu, tj. tím, že si nepočínal tak, aby v rámci svých možností jel v daném místě při pravém okraji vozovky. Žalovaný zdůraznil, že neuložil pokutu na samotné spodní hranici rozpětí (1 500 Kč), protože taková pokuta by nezohledňovala skutečnost, že jednáním žalobce došlo k následku v podobě hmotné škody na vozidlech.

30. Ke zjištění skutkového stavu žalovaný poukázal na videozáznam a fotodokumentaci, ze kterých je zřejmý způsob jízdy obou vozidel až do doby jejich střetu (čas 9.13 minut videozáznamu a fotografie č. 3). Tyto důkazy dostatečně dokreslují okolnosti šířky jízdního pruhu pro obě vozidla v jejich směru jízdy. Naměřené jednotky vzdálenosti obsahuje dále protokol o dopravní nehodě. Místo střetu bylo označeno přibližně asi 2 m za úrovní umístění kanálové výpusti, umístěné při pravém okraji komunikace ve směru jízdy vozidla žalobce. Na fotografii č. 3 je ve vztahu k místu střetu vyobrazeno vozidlo Škoda Fabia (orientačně) u pravého okraje komunikace, jehož pravá přední část souběžně jen velmi těsně míjí obrubník přilehlého chodníku. Levá část tohoto vozidla je velmi vzdálená od středové dělicí bílé čáry, a to tak, že je očividné, že i proporcionálně výrazně širší model vozidla by v rámci možné představy ve stejném postavení nedosahoval středové dělicí čáry. Volný prostor mezi takovým pomyslným vozidlem podobně jako tím současně vyobrazeným by i nadále výrazně překračoval 30 cm délky. Podle policejního zaměření šířka komunikace v místě dopravní nehody v prostoru ve směru vozidla žalobce činila 3,9 m. Šířka vozidla žalobce činí 1 730 mm. Z rozměrů vozidla žalobce a naměřené šířky jízdního pruhu v jeho směru jízdy, včetně uvažovaného zúžení jízdního profilu v místě umístění kanálové výpusti, žalovaný dovodil, že je tím zcela vyvrácena námitka žalobce, že by si musel otírat pneumatiky o obrubník chodníku, aby jel při pravém okraji vozovky. Tuto námitku žalovaný považoval za lichou i ve vztahu k hodnocení způsobu jízdy ostatních účastníků provozu. Proto nepovažoval žalovaný za nutné vyslechnout Ing. M. M. Z jeho vyjádření nijak přímo nevyplývá, že by se jednalo o znalce. Městský úřad ani žalovaný si znalecký posudek nevyžádaly. Žalovaný považoval dokazování provedené městským úřadem za dostatečné a další dokazování neshledal jako potřebné. To se týká i výsledku navrhovaných svědků, kteří se vyjádřili do úředních záznamů Policie ČR a vypovídali shodně s řidičem policejního vozidla. Navíc policisté na zadních sedadlech měli menší výhled než policisté na předních sedadlech. Výpověď svědků by neměla praktický přínos, a to vzhledem k provedenému důkazu videozáznamem. Tvrzení žalobce o vysvětlení řidiče policejního vozidla na videozáznamu po nehodě nebylo podloženo a žalobce k tomuto tvrzení neoznačil žádné důkazy.
31. Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
32. Předmětem napadeného řízení byl pouze přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) a ve spojení s § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu.
33. První klíčovou otázkou ve sporu bylo, jestli žalobce byl povinen jet a jel při pravém okraji pozemní komunikace.

34. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
35. Podle § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu *na pozemní komunikaci se jezdí upraveno, a pokud tomu nebrání zvláštní okolnosti, při pravém okraji vozovky, pokud není stanoveno jinak.*
36. Skutková zjištění, jakým způsobem jel žalobce dne 12. 9. 2016 v 7.32 h v Zábřehu ulicí Československé armády u prodejny Penny Market na km 69,633, učinily správní orgány z videozáznamů z přední a zadní kamery policejního vozidla. Tyto důkazy byly doplněny výpovědi policisty – řidiče policejního vozidla, výpovědi žalobce, fotografiemi vozovky, vozidel žalobce a Policie ČR, protokolem o nehodě a znaleckým posudkem. Důkazy byly porovnány s podklady rozhodnutí – vysvětlením žalobce, oznámením přestupku a úředními záznamy policistů.
37. Všechny vyjmenované podklady rozhodnutí osvědčily jednoznačně skutečnost, že žalobce při pravém okraji vozovky nejel. Ostatně, žalobce to ani nepopíral, ve správním řízení, ani v soudním řízení správním. Žalobce pouze začal namítat až ve své výpovědi dne 19. 12. 2016, že policejní vozidlo mělo dostatečný prostor, aby se žalobci vyhnulo. Až teprve dne 26. 7. 2017 – teprve téměř dva roky po spáchání přestupku – žalobce vznesl další námitku, že technický stav vozovky mu neumožňoval jet při jejím pravém okraji a uvedl, že k tomu doloží fotografie. Ty doložil dne 27. 11. 2017, avšak není zjevné, kdy byly pořízeny, žalobce to sám neuvádí a v originální digitální podobě je nedoložil.
38. Taková obhajoba se jeví jako účelová, zejména s přihlédnutím ke všem okolnostem věci. Uvedenou námitku nepochybně žalobce mohl uplatnit již v řízení před městským úřadem, přičemž je ale *„obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60). V dané věci sice platí, že žalobce může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání. Avšak pokud žalobce uplatnil nejen celou „paletu námitek“, ale dokonce všechny námitky (s výjimkou způsobu hodnocení jízdy policejního vozidla) až v odvolání, a to zejména uvedenou námitku týkající se technického stavu vozovky při pravém okraji, neodpovídá takový postup žalobce základnímu smyslu a účelu odvolacího řízení. Žalobcem zvolený způsob obrany, a to zejména v souvislosti se zpochybněním skutkového stavu věci, včetně způsobu zvolené obrany v přestupkovém řízení, se jeví jako účelový, obstrukčního charakteru. Nevěrohodnou námitku špatného technického stavu vozovky vznesl až advokát žalobce, a to téměř dva roky po spáchání přestupku. Navíc žalobce pak na sebe přenesl břemeno prokázání tohoto tvrzení či alespoň vznesení takových pochybností, aby byl důvod pokračovat v dokazování; to se však v souzené věci nestalo (z rozsáhlé judikatury srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24, o přenesení důkazního břemene).
39. Za významná skutková zjištění považuje soud jízdu tří vozidel, která jela před žalobcem. Na videozáznamech z kamer policejního vozidla (přední i zadní) je jasně vidět, že tři vozidla, která jela před žalobcem, se policejnímu vozidlu zcela bezpečně vyhnula a přimkla se v jízdě těsně k pravému okraji vozovky. Navíc při jízdě u pravého okraje vozovky nikde „nenadskočila“ ani se „nezhoupala“, jela zcela rovně a plynule bez jakéhokoli vybočení,

podjetí atd. Z jejich způsobu jízdy je nepochybné, že technický stav vozovky jízdu při jejím pravém okraji umožňoval.

40. Jízda žalobce byla v projednávané věci mimořádně objektivně a přezkoumatelným způsobem zaznamenána právě kamerami v policejním vozidle. Dále je dopravní situace podrobně popsána včetně rozměrů vozovky a vozidel v protokole o dopravní nehodě. Z takových dokladů bylo snadné, pro kohokoliv, včetně znalce a správní orgány, vypočítat rozměry jízdních pruhů a odstup vozidla žalobce od pravého okraje vozovky. Ten činil 1,9 m. Žalobce byl od pravého okraje vozovky vzdálen tak, že by se mezi jeho vozidlo a pravý okraj vozovky vešlo ještě jedno jeho vozidlo (šířka 1 730 mm, kterou uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí o odvolání). Nešlo tak o marginální, malé pochybení žalobce.
41. Lichá je námitka, že **nesprávné a neoprávněné bylo vlastní zkoumání širě jízdních pruhů správním orgánem**. Naopak nedostatky či případná absence dostatečných úvah a odůvodnění rozhodnutí by byly nesplněním této povinnosti podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), a bránily by přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Tudíž tyto úvahy byly potřebné a žádoucí.
42. Nedůvodná je námitka, že **změnou výroku žalobci bylo upřeno právo na obhajobu**. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání změnil výrok tak, že z něj vypustil slovní popis a odkaz na přestupek spočívající ve způsobení dopravní nehody a ponechal přestupek spočívající v porušení povinnosti žalobce jet při pravém okraji vozovky. Městský úřad ve výroku III rozhodnutí ze dne 11. 9. 2017 uvedl, že nerozhodoval o nároku Policie ČR na náhradu škody, protože jí škodu již uhradil příslušný pojistitel. Přezkoumávaným skutkem v soudním řízení správním a rovněž předmětem napadeného rozhodnutí je tak pouze přestupek spočívající v porušení povinnosti žalobce jet při pravém okraji vozovky, jak se podává z výroku rozhodnutí. Řešenou právní otázku obsahuje pouze výrok rozhodnutí (srov. § 68 odst. 2 správního řádu). Žalovaný ve prospěch žalobce omezil obvinění a uznání viny pouze na citovaný přestupek. Žalovaný tím stěží mohl zkrátit práva žalobce na obhajobu. Není pravdivé tvrzení žalobce, že nedošlo ke změně popisu skutku a v uznání viny. Toto tvrzení je v rozporu s novým textem výroku, citovaným na začátku odůvodnění tohoto rozsudku. V původním výroku rozhodnutí městského úřadu bylo výslovně uvedeno: „*zavinil ...dopravní nehodu tím, že nejel při pravém okraji vozovky...*“.
43. Neopodstatněná je námitka, že nebyla naplněna **objektivní stránka přestupku**, která zahrnuje jednání, následek a příčinný vztah mezi nimi. Jednáním v projednávané věci byla jízda žalobce při středu vozovky, v levé části a 1,9 m od pravého okraje vozovky. Žádné okolnosti vylučující odpovědnost žalobce nenamítal a z okolností věci ho nezjistily správní orgány ani soud. Následkem jednání žalobce je ohrožení individuálního objektu přestupku, zde ohrožení bezpečnosti silničního provozu. V této souvislosti je na místě připomenout, že podle § 3 odst. 1 zákona o silničním provozu *na pozemních komunikacích se nesmí účastnit osoba, která by vzhledem k věku nebo ke sníženým tělesným nebo duševním schopnostem mohla ohrozit bezpečnost tohoto provozu. To neplatí, pokud osoba sama nebo jiná osoba učinila taková opatření, aby k ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích nedošlo*. Podle § 3 odst. 2 téhož zákona *řídít vozidlo nebo jet na zvířeti může pouze osoba, která je dostatečně tělesně a duševně způsobilá k řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti a v potřebném rozsahu ovládá řízení vozidla nebo jízdu na zvířeti a předpisy o provozu na pozemních komunikacích*. Další povinnosti podrobněji stanoví zákon o silničním provozu v následujících ustanoveních. Jak uvedl k „následku“ Krajský soud v Hradci Králové

ve svém rozsudku ze dne 21. 11. 2018, č. j. 51 A 7/2018-21, silniční zákon má zásadní význam v zajištění bezpečnosti provozu, zdraví, života a majetku všech účastníků tohoto provozu, tedy v tom, aby komunikace nebyly „džungli“. O příčinné souvislosti mezi jízdou žalobce při středu vozovky namísto vpravo a ohrožením bezpečnosti silničního provozu není na základě provedeného dokazování pochyb.

44. Není pravdivé tvrzení žalobce, že **žalovaný nezdůvodnil, jakým jednáním žalobce došlo ke střetu vozidel**. V důsledku porušení povinnosti jet při pravém okraji vozovky došlo ke střetu předmětných vozidel. Pokud by žalobce jel poblíž pravého okraje vozovky a nikoli ve vzdálenosti 1,9 m od něj, k nehodě by nemohlo dojít. Žalovaný to vysvětlil, byť velmi stručně, na straně 8 rozhodnutí o odvolání, v prostředním odstavci (podle žalovaného se žalobce na vzniku dopravní nehody spolupodílel, a to tím, že nejel při pravém okraji vozovky, a tím došlo k následku v podobě hmotné škody na vozidlech).
45. Soud nepřisvědčil žalobci, že žalovaný přehlédl **odborné vyjádření doložené žalobcem** o tom, že řidič policejního vozidla nebyl nucen přejíždět do protisměrného jízdního pruhu. Žalovaný se na straně 9 rozhodnutí o odvolání vyslovil tak, že odborné vyjádření nepodal znalec a že správní orgány Ing. M. M. nezažaly vypracování žádného vyjádření či posudku. Důkaz odborným vyjádřením považoval žalovaný za nadbytečný, protože skutkový stav byl dostatečně zjištěn. S těmito závěry se soud ztotožnil, protože skutkový stav byl velmi podrobně zjištěn a popsán podle videozáznamů a fotografií Policie ČR, které byly v souladu s úředními záznamy, dále podle protokolu z nehody, svědecké výpovědi řidiče policejního vozidla a znaleckého posudku Ing. I. K. Z těchto podrobných a objektivních skutkových zjištění správní orgány vyvodily správné skutkové i právní závěry v projednávané věci. Proti nim nepostavil žalobce žádné konkrétní konkurenční tvrzení, neprokázal vadný stav vozovky, ani nevnesl do skutkového stavu relevantní pochybnosti.
46. K odbornému vyjádření soud poukazuje na to, že advokát žalobce opakovaně hovoří o znalci, avšak Ing. M. M. není zapsán v seznamu znalců vedeném Ministerstvem spravedlnosti a nevypracoval ve věci ani znalecký posudek ve smyslu § 56 správního řádu s náležitostmi podle § 13 vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Tento posudek navíc vyslovuje právní závěry, což je nepřipustné, a jako důkaz by byl nepoužitelný – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009-113, podle kterého *znalci se ve správním nebo soudním řízení přibírají k tomu, aby jednak pozorovali skutečnosti, jejichž poznání předpokládá zvláštní odborné znalosti, jednak z takovýchto pozorování vyvozovali znalecké úsudky (posudky). Znalci se však nepřibírají, aby sdělovali úřadu nebo soudu své názory a úsudky o otázkách rázu právního nebo o otázkách, k jejichž správnému porozumění a řešení není zapotřebí odborných vědomostí nebo znalostí, nýbrž stačí, s ohledem na povahu okolností případu, běžná soudcovská zkušenost a znalost. Ve správním řízení vedle toho platí, že se znalec nepřibírá též tehdy, pokud správní orgán disponuje potřebnými odbornými znalostmi či si může opatřit odborné posouzení předmětných skutečností ze strany jiného správního orgánu (srov. § 56 správního řádu).*
47. Námitka žalobce spočívající v konstatování, že **snížení pokuty o 200 Kč** je absurdní, je na hranici projednatelnosti. Ve prospěch žalobce přesto soud konstatuje, že nezjistil, že správní orgány překročily zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužily (srov. § 78 odst. 1 s. ř. s.), ani že by trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, měl by od něj upustit nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, ostatně to žalobce ani

nenavrhoval (srov. § 78 odst. 2 s. ř. s.). Bez výslovného návrhu žalobce není soud oprávněn k moderaci přistoupit. Navíc žalobce neuvedl žádné důvody pro moderaci.

48. Neopodstatněná je námitka, že správní orgány byly povinny provést **výslech Ing. M. M. a svědků** – policistů, kteří jeli v policejním vozidle, jak je navrhoval žalobce. Podle judikatury Ústavního soudu (srov. kupř. rozhodnutí ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 569/03, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, a ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03) lze neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení z hlediska věcného obsahu odůvodnění založit pouze třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Druhým je argument, podle kterého důkaz není způsobilý ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.
49. Správní orgány shledaly další navrhované dokazování jako nadbytečné. Městský úřad ve svém rozhodnutí o přestupku na straně 6 vysvětlil, proč jsou výsledky dalších policistů a další posudek nadbytečné (srov. body 26 a 27 tohoto rozsudku). Žalovaný popsal důvody nadbytečnosti výsledku policistů a Ing. M. M. na straně 9 svého rozhodnutí o odvolání (srov. bod 30 tohoto rozsudku). Soud se s těmito důvody o nadbytečnosti provádění navrhovaných důkazů ztotožnil, skutkový stav správní orgány zjistily dostatečně ve smyslu § 3 a § 50 a násl. správního řádu již provedenými důkazy, které byly vypovídající, s důrazem zejména na videozáznamy z přední a zadní kamery v policejním vozidle. Žádné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu žalobce v soudním řízení správním ani ve správním řízení do takto zjištěného skutkového stavu nevnesl.
50. Nedůvodná byla námitka **nesprávného postupu žalovaného, který měl zrušit rozhodnutí městského úřadu** (dle žalobce), protože žalovaný uvedl, že výrok městského úřadu je „nepřezkoumatelný“. Žalovaný tento pojem užil v souvislosti s přestupkem podle § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu spočívajícím ve způsobení nehody, tuto část výroku vypustil a přestupek podle § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu není předmětem soudního přezkumu. Nad rámec tohoto rozhodnutí však soud konstatuje, že za daného stavu věci mohl žalovaný výrok ponechat v původním znění.
51. Žádné další vady správního řízení a napadených rozhodnutí žalobce nenamítal a soud neshledal v postupu správních orgánů vady, které by bylo třeba přezkoumat z úřední povinnosti.
52. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
53. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 23. prosince 2019

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně